

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA-IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai nr. 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei

Pe 6 luni: 12 lei

Cont nr. 49.8.01

Credința noastră

26. Podoaba bisericii

Biserica este „Casa Tatălui”. Iar în casa Tatălui sînt toți „casnicii” Lui. Inșă casnici ai Domnului sînt întii sf. îngerii și Sfinții, adică acei creștini care au împlinit voia Lui cea sfîntă și se găsesec acum întru mărirea cerească. Toți aceștia sînt de față în chip nevăzut la Sfînta Liturghie și la alte slujbe, în jurul lui Iisus Hristos, Domnul și Mîntuitorul nostru (dar și noi credincioșii sîntem „casnicii lui Dumnezeu”). Cum Iisus Hristos a luat chip de om, îngerii s-au arătat în diferite chipuri, iar Sfinții sînt cunoscuți după înfățișarea și viața lor, Biserica încă de la început a hotărît că e bine ca Iisus Hristos și cetele îngerilor și ale Sfinților, ca și întîmplările din Vechiul și Noul Testament să fie prezentate în icoane, în picturi pe pereții bisericilor. Astfel prin cele văzute ne înălțăm la cele nevăzute, prin icoana lui Hristos ne înălțăm la El și prin icoanele îngerilor și ale Sfinților ne înălțăm la ei, intrăm în legătură sufletească cu ei, cei ce sînt cu noi în chip nevăzut.

Pictarea bisericilor are înșă și un alt rost. Nu numai că intrînd în biserică ne simțim de la început împreună cu Dumnezeu și cu Sfinții, ci totodată învățăm și cunoaștem din pictură (din icoane) cele întîmplări din Vechiul și Noul Testament și multe din viața Bisericii lui Hristos, din viața Sfinților.

De aceea cînd intrăm într-o biserică pictată, împodobită cu icoane, cu adevărat „în cer a sta ni se pare”, pentru că sîntem cu Iisus Hristos și cu Sfinții Lui și ne simțim și noi împreună casnici ai lui Dumnezeu (Efes. 2, 19). De altfel pictura bisericăscă nu scoate în lumină trupul Sfinților (care e înveșmîntat de sus pînă jos), ci fața lor, pe care se răsfrînge lumina lui Hristos (dragostea, bunătatea etc.) — și mai ales privirea din care se revărsă puterea spirituală, puterea sufletului, plin de duhul lui Hristos. Căci Duhul Domnului a lucrat în timpul vieții lor și lucrează și acum prin ei. Sf. Grigorie de Nisa scrie că credinciosul care intră într-o biserică pictată „e numaidecît atras de frumusețea celor văzute”. Sf. Nil îndeamnă pe credincioși ca „prin privirea icoanelor să-și aducă aminte de viețile celor care au slujit pe Dumnezeu și să se îndemne la imitarea faptelor lor celor bune”.

De aceea Biserica a așezat rînduiri după care să se picteze sfintele icoane atît în ce privește înfățișarea Mîntuitorului și a Sfinților cît și în ce privește așezarea lor în biserică. Pictura trebuie să fie ortodoxă, după îndrumările Patriarhiei Bisericii Ortodoxe Române. Ea trebuie făcută numai de pictori bisericești autorizați.

În linii generale în pridvorul (din față) se pictează judecata din urmă (raiul și iadul). În tînda (închisă) se face început istoriei mîntuirii. Aici sînt pictați: „Cel vechi de zile” Dumnezeu-Tatăl, „Făcătorul cerului și al pămîntului”; Adam și Eva în Eden (Paradis), căderea lor (cu vestirea unui Mîntuitor). În pronaos avem toată istoria Vechiului Testament (Noe; Avram, — cu cei trei îngerii de la stejarul din Mamvre, preînchipuire a Sf. Treimi; — Melchisedec, preînchipuire a arhierelui Hristos; Isaac; Iacob; Moisi; Isus al lui Navi; Ilie; Elisei; proorocii mari, proorocii mici etc.), Cum tot Vechiul Testament e îndrumător spre Iisus — în centru pe boltă este Emanuîl („Dumnezeu cu noi”, adică Mesia Hristos) și Feocioara-Maică (după proorocia de la Isaia 7, 14).

În naos sînt pictate viața Sf. Ioan Botezătorul, a Maicii Domnului, a Mîntuitorului (de la naștere pînă la înălțarea la cer), pildele Mîntuitoru-

lui și Sfinții mari ai Bisericii Ortodoxe, Sfinții români. În centru (pe cupolă, dacă este) deasupra tuturor stă Iisus Hristos-Pantocrator, cu Sf. Evanghelie în mîna stîngă, cu dreapta binecuvîntînd. În cercul din jur sînt cele nouă cete îngeresti (Liturghia îngerescă). În colțurile de jos ale cupolei sînt cei patru evangheliști (Matei, Marcu, Luca și Ioan).

La iconostas, pe ușile împărătești se pictează Bunavestire. În dreapta ușilor e Iisus Hristos — prooroc și învățător, în stînga Maica Domnului cu Pruncul Iisus. Pe cele două uși diaconesti sînt sau arhanghelii Mihail și Gavriil sau doi diaconi. După aceea la dreapta e icoana hramului bisericii, la stînga Sf. Ioan Botezătorul (sau alt sfînt). În rîndul I de deasupra se pictează cele 12 praznice mari, avînd la mijloc Cina cea de Taină. În rîndul II sînt Sf. Apostoli cu Mîntuitorul ca păstor și arhieru în centru, iar în rîndul III sînt Sf. Prooroci, la mijloc fiind Maica Domnului cu pruncul Iisus. Deasupra iconostasului e icoana Răstignirii, cu Maica Domnului și Sf. Ioan Evanghelistul.

În altar, unde se jertfește Iisus Hristos la fierea Sf. Liturghie, se pictează sus Maica Domnului cu pruncul Iisus, apoi Împărtășirea Sf. Apos-

toli de către Mîntuitorul; după aceea jertfele din V. Testament, ce prevestesc jertfa lui Hristos (Abel, Isaac, Melchisedec), și frîngerea pîinii la Emaus; Sfinții Părinți Vasile cel Mare, Ioan Gură de Aur, Grigorie Dialogul, ale căror Sf. Liturghii se slujesc în biserică — și alții Sf. Părinți (Atanasie, Ciril al Alexandriei, Spiridon, Nicolae).

Pentru a se cunoaște cînd s-a zidit și s-a pictat biserica, la intrare se pune Pisania, iar în pronaos se pictează chipul ierarhului. În unele biserici mai mari se pun și cele șapte sinoade ecumenice, prin care Biserica a stabilit adevărata credință, temeinicită pe Iisus Hristos, și canoanele de organizare și disciplină bisericească.

Am amintit pe scurt cîteva din picturile ce împodobesc biserica. O astfel de biserică ne face cu adevărat să ne simțim împreună cu Dumnezeu și cu Sfinții. Dacă înșă icoanele (pictura) sînt podoaba bisericii, ele sînt numai chipul frumuseții celei veșnice, care frumusețe e frumusețea negrăită a lui Dumnezeu ce se răsfrînge în frumusețea Sfinților și în frumusețea sufletească a tuturor credincioșilor, care viețuiesc în dragoste de Hristos și Biserica Sa. Numai dacă în podoaba cea din afară a bisericii ni se transmite podoaba (frumusețea) cea dumnezeiască și podoaba sufletelor Sfinților și dacă ne străduim ca și în noi să sălășluiesc Hristos, vom fi cu adevărat casnicii lui Dumnezeu în Casa lui cea Sfîntă.

† NICOLAE

Mitropolitul Ardealului

ÎN CASA LUI DUMNEZEU

Între îndemnrurile pe care le-a dat Sf. Ap. Pavel ucenicului său Timotei întîlnim și pe acela cum să se poarte în casa lui Dumnezeu. „Dacă voi zăbovi, îți scriu acestea să știi cum trebuie să petreci în casa lui Dumnezeu, care este Biserica lui Dumnezeu celui viu, stîlp și temelie a adevărului” (I Timotei 3, 15). Într-adevăr, pentru orice creștin este de mare trebuință să știe cum să se poarte în biserică, cum să ia parte la dumnezeieștile slujbe pentru ca să-i fie de folos duhovnicesc.

E bine să știm că noi creștinii mergem la biserică nu numai să ascultăm slujba religioasă, sau cîntările frumoase ale corului, acolo unde este, ci mergem să ne împărtășim de lucrarea tainică a mîntuirii noastre, care se săvîrșește prin jertfa nesingeroasă a Fiului lui Dumnezeu; mergem să dăruim Domnului, împreună cu darurile de jertfă, inimile și viața noastră ca să ni le sfîntească.

Datori sîntem să participăm la Sf. Liturghie cu evlavie, cu luare aminte, cu pace adîncă duhovnicescă și cu toată ființa noastră îndreptată spre Dumnezeu, în tot timpul săvîrșirii ei.

Intrînd în biserică să socotim că am intrat înăuntrul cerului, așa precum spune Psalmistul: „În biserică stînd în cer ni se pare a sta”. Aici este de față Dumnezeu-Tatăl, Fiul este Cel ce se jertfește și Duhul Sfînt este cel ce sfîntește darurile și inimile noastre. Maica Domnului, îngerii și Sfinții împreună cu noi se roagă și aduc laudă lui Dumnezeu.

De aceea intrînd în biserică, zicem: „Intra-voi în casa Ta, închina-mă-voi în biserică Ta, întru frica Ta” (Ps. 57) și iarăși: „Doamne buzele mele vei deschide și gura mea va vesti lauda Ta”, apoi rostim în taină rugăciunile dimineții, ne închinăm în fața iconostasului și ascultăm rugăciunile și vedem lucrarea ce se săvîrșește în dumnezeiască slujbă.

În una din rugăciunile tainice ale Liturghiei se spune: „Să tacă tot trupul omenesc și să stea cu frică și cutremur și nimenea pămîntesc întru sine să nu cugete. Că Împăratul Împăraților și Dom-

nul Domnilor vine să se junghie și să se dea întru mîncare credincioșilor” (Heruvicul din Sîmbăta Mare).

Înșăși Sf. Liturghie ne îndeamnă să ne rugăm „cu pace”, „să avem sus inimile”, adică îndreptate la Dumnezeu, și să lepădăm de la noi „toată grija cea lumească”.

Dar, mai ales se cuvine să participăm la Sf. Liturghie cu trei simțăminte, ca cu o adevărată „haină de nuntă” spre a fi vrednici de sfînta jertfă care se aduce spre mîntuirea noastră. Acestea sînt cuprinse în înșeși cuvintele de chemare la Sf. Împărtășanie. „Cu frică de Dumnezeu, cu credință și cu dragoste să vă apropiați”.

Așadar, aceste trei sînt hainele de nuntă ale creștinului în biserică. Cînd zicem „cu frică de Dumnezeu” e vorba aici de fiorul adînc, de emoția cutremurătoare care cuprinde sufletul nostru în fața unor asemenea lucrări, de respectul adînc și recunoscător al sufletului înaintea lui Dumnezeu, de simțăminte de adîncă mulțumire pentru darurile minunate și binefăcătoare pe care ni le dă Mîntuitorul prin jertfa Sa de taină.

Dar, alături de această stare și emoție cutremurătoare pe care o simte sufletul în decursul Liturghiei, odrășlește al doilea simțămînt puternic care ne apropie de Dumnezeu: credința. Mărturisirea credinței și unirea tuturor prin credință este una din înălțimile duhovnicesci pe care le ajunge sufletul nostru în Sf. Liturghie și de aici pentru toată viața.

Dar haina cea mai aleasă a inimii creștine în vremea Sfintei Liturghii este dragostea de Dumnezeu. Această slujbă nu este altceva decît semnul nesfîrșitei și permanentei iubiri a lui Dumnezeu față de om, de aceea răspunsul cel mai deplin din partea noastră îl dă tot iubirea: „Iubite-voi, Doamne, vîrtutea mea, Domnul este întărirea și scăparea mea”.

Apoi, nu trebuie să uităm că participarea la sfintele slujbe trebuie să fie însoțită de smerenie.

(Continuare în pag. 2)

Mitropolitul Tit Simedrea (1886—1971)

În ziua de 9 decembrie 1971, s-a stins din viață în locuința sa din Mănăstirea Cernica de lângă București, unde, pentru liniștea cea atât de prielnică studiului, se retrăsese de câțiva ani, mitropolitul pensionar *Tit Simedrea*, unul din ierarhii de seamă ai Bisericii Ortodoxe Române.

Născut la 4 septembrie 1886 în satul Naipu din fostul județ Vlașca, defunctul vlădică a studiat teologia la București, Montpellier și Paris și a fost mai întâi preot de sat și apoi în București. Rămas văduv, s-a călugărit în Mănăstirea Cernica și după aceea a fost director al Cancelariei Sfințului Sinod, vicar al Arhiepiscopiei Bucureștilor cu titlul de Tîrgovișteanu, episcop și apoi înălțat la scaunul de mitropolit.

Înzestrat cu îndrăgita voință și cu o covârșitoare putere de muncă, mitropolitul Tit Simedrea, cu trudă neîntreruptă și-a agonisit o aleasă și bogată cultură, istorico-bisericească, mai ales. Azi, pe bună dreptate, de către mulți se recunoaște că el, prin excelență, a fost un ierarh cărturar, ce, în mod deosebit, s-a văzut atras spre lămurirea a multe fapte din trecutul nostru istoric, bisericesc și cultural.

Simțindu-i o astfel de înclinare, prof. N. Iorga, la 16 octombrie 1935, scria în ziarul său că el, vicarul mitropolitan de atunci, era „cel mai străbătut de cultură dintre arhierii” români din acel timp și tot el, marele savant, cu ani mai înainte găzduise în paginile ziarului său însușite rînduri ieșite din pana acestui viitor vlădică.

În anii dintre cele două războaie mondiale, scrișul mitropolitului Tit Simedrea, constînd din interesante studii, cercetări istorico-bisericești, recenzii și note bibliografice, se întîlnește și în revistele: „Biserica Ortodoxă Română”, „Amvonul”, „Apostolul”, „Cuvînt bun”, „Glasul monahilor” ș. a.

Cu vremea, vlădică Tit a prelucrat și parte din materialul adunat și a dat la iveală o seamă de

lucrări, articole și studii, dintre care la loc de cinste stau mai ales: *Patriarhia Românească* (București 1925), *Tetraevanghelul vistiernicului Mateiaș, manuscript din anul 1535* (București 1934) și *Viața și traiul Sfințului Nifon, Patriarhul Constantinopolului* (București 1937).

După trecerea la pensie, el nu și-a întrerupt activitatea de cercetare în ogorul vechii noastre culturi, ci, prin temeinice studii, a adîncit unele aspecte ale acesteia. De astă dată, revistele: „Biserica Ortodoxă Română”, „Studii Teologice”, „Mitropolia Olteniei”, „Glasul Bisericii” și „Româno-slavica” au publicat parte din rezultatele acestor migăloase osteneți. Acum cărturarul ierarh și-a îndreptat mai cu seamă atenția spre deslușirea începuturilor monahismului în Biserica noastră și spre viața din mănăstirile noastre, a închinat valoroase și mult apreciate studii imnografului Filotei monahul din timpul lui Mircea cel Bătrîn, tiparițelor bucureștene din prima parte a secolului al XVIII-lea și mai ales introducerii tiparului în țările române. Ieromonahul Macarie, primul tipograf de pe pămîntul românesc, l-a preocupat într-un mod cu totul aparte. Îl socotește deosebit de munteneanul cu același nume, și tot din același timp, și înclină să creadă că este român de neam.

Slujba înmormîntării sale s-a săvîrșit sîmbătă, 11 decembrie 1971, în biserica Sf. Gheorghe din Mănăstirea Cernica de un sobor alcătuit din mulți monahi, preoți din București și șase ierarhi în frunte cu Înalt Prea Sfințitul Firmilian, mitropolitul Olteniei. De asemenea, a fost de față și Înalt Prea Sfințitul Justin, Mitropolitul Moldovei și Sucevei.

Rămășițele pămîntești au fost înhumate în cimitirul mănăstirii, alături de ale altor ierarhi ai Bisericii noastre, care și ei, tot aici, își dorm somnul de veci.

Preotul Nic. Șerbănescu

Insemnări privitoare la prima școală românească

După cum se știe, în preajma ctitoriei voievodale, biserica Sf. Nicolae din Scheii Brașovului, se află clădirea primei școli românești de pe întreg cuprinsul țării, ridicată de obștea românilor din Scheii Brașovului, pentru nevoile ei spirituale și materiale.

La început, școala a fost adăpostită într-o clădire de lemn, apoi în anul 1597 Popa Mihai, vestitul cărturar și colaborator al diaconului Coresi, cu sprijinul material al lui Aron Vodă, domnul Moldovei, a înlocuit vechiul locaș cu o nouă clădire din zid, compusă din trei camere, cărora în anul 1761 li s-a adăugat un etaj, dîndu-se astfel întregului edificiu aspectul pe care îl are și astăzi.

Deși școala românească din Scheii-Brașovului este menționată documentar pentru întâia dată în anul 1495, ea ființa încă de mai multă vreme, deoarece documentele amintesc în anul 1484 ca dascăl pe Radu, iar între anii 1484—1492, tot ca dascăl, pe gramăticul Gheorghe.

În anul 1509 se vorbește de doi „gramătici”, care, după cum afirmă istoricul N. Sulică, aveau dubla atribuție de „dascăli ai școlii și de cîntăreți ai bisericii”. De obicei, dascălii școlii deveneau ulterior preoți ai bisericii Sf. Nicolae.

În anul 1530 este menționat ca dascăl, Stoican, deosebit de apreciat pentru serviciile pe care le-a adus orașului Brașov și Țării Bîrsei, ca translator și corespondent pentru limba slavonă și română.

Seria marilor dascăli continuă în secolul al XVI-lea cu Dobre (1554), iar după acesta cu celebrul dascăl Oprea, care în epilogul Octoiului românesc, transcris de el în anul 1570, ne-a lăsat prețioase informații privind modul de organizare al școlii de pe lângă biserica Sf. Nicolae.

Diaconul Oprea, care în vremea sa a fost și directorul școlii, precizează că aceasta funcționa cu două clase sau cursuri și anume: a) un curs inferior, numit „școală românească”, unde se învăța scrisul, cititul și socotelile în limba română și b) un curs superior, numit „școală de dascălie”, destinat celor care se pregăteau pentru cariera de dascăli și clerici, în care, pe lângă limba română, se învăța și limba latină și slavonă.

Din această primă școală românească de pe lângă biserica Sf. Nicolae din Scheii-Brașovului, în secolele XVII și XVIII au ieșit oameni de seamă ca: Teodor Corbea, logofăt, ajuns mai tîrziu cancelor al țarului Rusiei, Petru cel Mare, și fratele său Ceaușu David, vestit diplomat al lui Constantin Brîncoveanu.

În secolul al XVIII-lea întîlnim ca dascăli cîteva figuri proeminente ca: Petcu Șoanul, organizatorul unei tipografii proprii, în care a tipărit primele calendare-almahuri (1731—1739); Radu Tempea II, vestitul cronicar care ne-a lăsat celebra sa lucrare privind istoria ctitoriei voievodale, biserica Sf. Nicolae din Scheii-Brașovului, operă deosebit de prețioasă pentru istoria Brașovului și a legăturilor sale cu Țara Românească și Moldova; Dimitrie Eustatievici Brașoveanu, autorul primei gramatici în limba română (1757) și alții.

Pînă la anul 1781 școala a fost condusă efectiv de „Reprezentăția” bisericii Sf. Nicolae, din care făceau parte și laici, iar după această dată, instituindu-se un director al școlilor naționale ortodoxe din Transilvania, supravegherea școlii din Scheii Brașovului a trecut în competența acestuia.

La începutul secolului al XIX-lea, în anul 1804, prin stăruința brașoveanului Radu Tempea V, directorul școlilor naționale ortodoxe din Transilvania, școala brașoveană a fost reorganizată, avînd trei dascăli.

În anul 1826, localul școlii devenind neîncăpător, vechea școală românească din Brașov și-a continuat activitatea într-o nouă clădire mai încăpătoare, din apropiere, cunoscută sub denumirea „Casa Ciurculeț”. Vechiul edificiu al școlii a servit însă și pe mai departe scopurilor școlare și îndeosebi pregătirii corurilor, unde, între anii 1828—1829, îl întîlnim pe Anton Pann, iar între anii 1881—1883 pe Ciprian Porumbescu, celebrul compozitor și autor al primei opere românești („Crai Nou”).

Astăzi, în această clădire este adăpostit un muzeu, care, precum se știe, prin bogatele, rarele și variatele sale exponate, se bucură de bune aprecieri și atrage, an de an, o mulțime de turiști din țară și din străinătate.

În această privință sînt cît se poate de grăitoare cuvintele Domnului Nicolae Ceaușescu, Președintele Consiliului de Stat, care, cercetînd, cu ani în urmă, orașul Brașov, a vizitat și Muzeul de pe lângă biserica Sf. Nicolae din Scheii-Brașovului, scriînd pe prima filă a „Cărții de Aur”, a acestui muzeu:

„— Vizitînd lăcașul celor mai vechi tipărituri în limba română și al primei școli românești, ne exprimăm admirația și recunoștința față de cărturarii și dascălii brașoveni, care au pus la temelile culturii noastre naționale flacăra unei simțiri pline de patriotism, dorința lor de a vedea poporul în libertate și lumină.”

Pr. Zenovie Moșoiu

INFORMAȚII

♦ Cu prilejul împlinirii vârstei de 85 de ani de către cunoscutul istoric pr. Ștefan Meteș, profesor universitar, autorul unor deosebit de valoroase lucrări de interes bisericesc și patriotic, I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului a trimis P. C. Sale o telegramă de felicitare, din care încreștăm următoarele: „La împlinirea frumoasei vârste de 85 ani și de Anul nou, Vă rog să primiți din partea mea, a clerului și credincioșilor Mitropoliei Ardealului și a Institutului Teologic, mărturia dragostei și prețuirii deosebite pentru tot ceea ce ați făcut pentru Biserica și Patria noastră, pentru veghea de zi și de noapte peste documentele veacurilor ca să arătați drepturile și vrednicia poporului român, pentru exemplul unei vieți morale superioare în familie, în activitatea patriotică, în relațiile sociale, în promovarea adevărului, dreptății, dragostei între oameni și popoare.”

Cu același prilej, P. C. pr. Ștefan Meteș a fost distins de către Consiliul de Stat al Republicii Socialiste România cu ordinul „Meritul științific” cl. I, festivitatea înmînării acestui ordin avînd loc în 24 ianuarie 1972 la sediul Consiliului Popular Județean Cluj. În după masa aceleiași zile, în sala de conferințe a Arhivelor Statului din Cluj a fost organizată o sesiune de comunicări științifice, închinată istoricului Ștefan Meteș.

♦ Luni, 24 ianuarie 1972, în Aula Institutului Teologic Universitar din Sibiu a avut loc o festivitate consacrată aniversării Unirii Principatelor Române, la care au participat: I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, P. S. Episcop-vicar Visarion, P. C. vicar arhiepiscopesc Tr. Belașcu, P. C. rector Is. Todoran, P. C. consilieri de la Centrul arhiepiscopesc, P. C. profesori de la Institutul Teologic, salariați, studenți teologi.

În legătură cu această sărbătorire, P. C. prof. Dr. Grigorie Marcu a ținut o conferință care — prin bogăția și varietatea sa de idei și informații, cît și printr-o rostire adecvată, avîntată — a fost urmărită cu deosebit interes.

Tot cu cu acest prilej, corul studenților teologi a executat un program de cîntece dedicate Unirii.

În Casa lui Dumnezeu

(Urmare din pag. 1)

Ea se arată în timpul slujbei prin plecarea capului înaintea Domnului și prin îngenuncherea în anumite momente mai însemnate în decursul Liturghiei. Acestea sînt semnele văzute ale încredințării noastre purtării de grijă a lui Dumnezeu și a apropierii de El.

Cu plecarea capului și îngenunchere întîmpinăm pe Domnul cînd se iese cu Sf. Evanghelie, la citirea Sf. Evanghelii și la ieșirea cu Sf. Daruri.

Cu smerenie și îngenunchere adîncă au stat bunii creștini totdeauna în momentul cel mai însemnat al Sf. Liturghiei, în timpul prefacerii Sf. Daruri în Trupul și Sângele Domnului, cînd se cîntă: „Pe tine te laudăm, pe Tine bine te cuvîntăm. Ție îți mulțumim Doamne, și ne rugăm Ție, Dumnezeu nostru.”

De vreme ce Sf. Liturghie este slujba împăcării noastre cu Dumnezeu, cuvîne-se să fim și noi cu inima slobodă de orice ură și vrăjmășie față de semenii noștri. „De vei aduce darul tău la altar și acolo îți vei aduce aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă darul tău înaintea altarului și du-te de te împacă cu fratele tău și apoi venind, adu darul tău” (Matei 5, 23—24). Lasă apoi toată „grija cea lumească”, toată „ploaia gîndurilor pătimase”, „rîurile” patimilor care duc la peire, toate „vînturile” și „furtunile” ce ne-ar bîntui și tot gîndul cel viclean.

Celui ce ți-a greșit iartă-i, ca să te învrednicești de iertarea Domnului. Milostivește-te spre cel sărac ca să te faci vrednic de milostivirea cea nemăsurată a lui Dumnezeu. Fii luminat la suflet și la trup, ca să te lumineze și mai mult Hristos. De ai căzut în păcate cere de la Domnul „lacrimi de pocăință” și, ca oarecînd vameșul, rostește: „Iisuse Hristoase milostiv fii mie, păcătosul” (Sf. Efrem Sirul).

Astfel, îmbrăcîndu-ne cu „haina de nuntă” să ne apropiem de „cămara cea prea împodobită” a darurilor lui Dumnezeu și să zicem: „Și ne făm noi, Doamne, vrednici de primirea Unuia născut Fiului Tău și Dumnezeu nostru, că iată precuratul lui Trup și de viață făcătorul Sânge, întru acest ceas se pun înaintea noastră, înconjurat nevăzute de mulțimea oștilor îngerești. Dăruiește-ne ca împărțirea cu ele să ne fie fără osîndă, pentru ca printr-însele luminîndu-ne ochiul gîndului nostru, fii ai luminii să ne facem.”

Părintele Vasile

Importante realizări obținute de țara noastră în 1971

La începutul lunii februarie a. c. a fost publicat „Comunicatul cu privire la îndeplinirea planului de dezvoltare economico-socială a Republicii Socialiste România în anul 1971”. Importante realizări obținute în țara noastră, în anul care s-a scurs, oglindesc faptul că industria, ca principală ramură a economiei naționale, a înregistrat un spor, la producția globală, de 11,5% față de anul 1970.

Semnificativ este faptul că producția industrială a anului 1971 este de 1,6 ori mai mare decât producția industrială a primului plan cincinal (1951—1955).

Prin ritmul diferit în care a crescut producția industrială pe județe, se oglindește grija pe care o acordă statul nostru dezvoltării armonioase a tuturor regiunilor țării. Un procent mai mare de dezvoltare s-a observat în județele: Mehedinti (33,9%), Olt (27,4%) și altele.

Agricultura a continuat și ea în anul 1971 procesul de dezvoltare și modernizare prin dotarea acesteia cu un însemnat număr de mașini agricole de un nivel tehnic superior, prin irigații, desecări și diguri, construcții de sere legumicole moderne, prin îmbunătățirea formelor de retribuție a muncii etc.

La sfârșitul anului 1971, agricultura dispunea de 113,5 mii tractoare și 47,3 mii combine pentru seceriș etc. Așa se face că în anul 1971, producția globală agricolă a ajuns cu 18,2% mai mare decât cea obținută în 1970 și cu 14,1% mai mare decât media anilor 1966—1970.

Volumul investițiilor, executate în 1971 din fondurile centralizate ale statului, a însemnat 75,8 miliarde lei. Realizările investițiilor au fost mai mari cu 10,8% în 1971 față de anul 1970, fiind date în exploatare aproape 400 capacități principale de producție industrială sau agrozootehnică.

Dezvoltarea susținută a industriei și agriculturii a creat condiții pentru participarea mai intensă a României socialiste la circuitul economic internațional. În anul 1971, volumul total al comerțului

exterior a fost cu 8,6% mai mare decât în 1970, Țara noastră a participat în anul 1971 la 174 manifestări economice internaționale: târguri, expoziții etc.

Turismul internațional s-a intensificat în așa fel încât țara noastră a fost vizitată de 2,7 milioane turiști străini; cu aproape 20% mai mult decât în anul 1970.

Dezvoltarea economiei naționale a asigurat un nivel de trai mai ridicat pentru întreaga populație a țării. Numărul salariaților a crescut cu 250 mii față de anul precedent; veniturile bănești ale populației au fost cu 8,6% mai mari decât în anul 1970; s-au majorat pensiile țăranilor cooperatori, volumul pensiilor plătite acestora fiind de 2 ori mai mare față de 1970; s-a acordat asistență medicală, spitalizare și medicamente în mod gratuit tuturor membrilor cooperativelor agricole și s-au mărit alocațiile de stat pentru copii.

În anul 1971 s-au cheltuit din bugetul de stat pentru învățământ, cultură, sănătate, asigurări și alte acțiuni social-culturale, 36,5 miliarde lei, cu 7,3% mai mult decât în 1970.

Condițiile de locuit s-au îmbunătățit prin construirea și darea în folosință populației a unui număr de 152 mii locuințe, 57 de mii prin sprijinul acordat de stat. S-au electrificat 500 de sate, proporția electrificării acestora ajungând la 85% din numărul total pe țară.

Toate succesele înregistrate în anul 1971 în toate ramurile mari ale economiei naționale au izvorât din entuziasmul muncii creatoare a întregului popor, angajat cu întreaga sa energie și capacitate în dezvoltarea multilaterală a României socialiste.

Aceste realizări ale primului an al actualului cincinal, prezentate pe scurt în rândurile de mai sus, constituie pedestalul unor noi izbâzi în viitor, care vor înălța Patria noastră pe noi trepte de înflorire, însemnând totodată un nivel de trai din ce în ce mai ridicat pentru întregul nostru popor.

T.

Informații

♦ După cum se știe, Sfinții Trei Ierarhi: Vasile cel Mare, Grigorie Teologul și Ioan Gură de Aur, sărbătorii de Biserica Ortodoxă în 30 ianuarie, sînt de mai mult timp considerați patronii școlilor noastre de învățămînt teologic. Din acest motiv, în această zi au fost organizate serbări închinete evenimentului menționat, atît la cele două Institute Teologice de grad Universitar: București și Sibiu, cît și la cele șase școli de cîntăreți bisericești și seminarii teologice din Patriarhia Bisericii Ortodoxe Române.

Așa de pildă, la Institutul Teologic Universitar din Sibiu, după Sf. Liturghie din Catedrala mitropolitană, la care au participat: I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, profesorii Institutului, studenții teologi, credincioși, în Aula Institutului a avut loc un program festiv, compus din conferința: „Despre învățătura Sfinților Trei Ierarhi”, susținută de P. C. prof. I. Zăgrean, compoziții religioase ca: Troiță de arhieriei, de P. Gherman, Troparul Sf. Trei Ierarhi, de Gh. Șoima, și lecturi din operele Sf. Trei Ierarhi.

Au participat, între alți oaspeți, prof. Dr. Iosef Nemeček, rectorul Institutului Teologic Universitar romano-catolic din Alba-Iulia, conferențiar Dr. Hermann Pitters, reprezentant al Institutului Teologic Universitar Protestant Unic, Secția luterană din Sibiu.

La Seminarul Teologic din Cluj, după Sfînta Liturghie arhierescă din Catedrala episcopală, săvîrșită de P. S. Episcop-vicar Visarion, ca delegat al I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, a urmat programul propriu-zis în sala festivă a școlii, cu care prilej P. C. prof. S. Felecan a rostit conferința: „Despre scrierile Sf. Trei Ierarhi: Vasile, Grigorie și Ioan”. Sub conducerea P. C. director al Seminarului, prof. I. Brie, corul elevilor seminariști a executat o seamă de compoziții bisericești și au avut loc citiri din scrierile Sf. Trei Ierarhi.

Au fost de față, între alții, reprezentanții Institutului Teologic Universitar Protestant Unic — Secția reformată din Cluj: profesor Dr. Kovács Ludovic, profesor Dr. Gereb Paul și profesor Dr. Lengyel Lorant.

La Seminarul Teologic special de la Curtea de Argeș, unde se formează candidații la preoție pentru unele parohii din Mitropolia Ardealului și Banatului, după Sf. Liturghie arhierescă săvîrșită de P. S. Episcop Teofil al Clujului, delegat al Prea Fericitului Părinte Patriarh Justinian, în prezența unor numeroși oaspeți, a urmat programul festiv, cu care prilej P. C. prof. ierom. V. Micle a susținut conferința: „Aspecte moral-sociale oglindite în predicile Sfinților Trei Ierarhi”. Cu multă măiestrie elevii seminarului au interpretat o seamă de piese corale, recitări, lecturi din scrierile Sf. Trei Ierarhi etc. Atît la slujba din ajun, cît și la această festivitate, cuvînt de învățatură și îndemn a rostit P. S. Episcop Teofil al Clujului.

Cultelor, în care, între altele, se spune: „Salariații Centrului arhieriscopesc și ai Institutului Teologic Universitar-Sibiu, întruniți sub președinția Noastră în ședința de prezentare a Apelului pentru Fondul de solidaritate internațională, am primit cu entuziasm chemarea adresată către toți cetățenii țării și ne-am angajat să contribuim prin toate mijloacele în mod permanent la acțiunea tuturor fiilor Patriei noastre scumpe, în vederea sprijinirii luptei popoarelor împotriva asuprașării imperialiste, pentru libertate, pace și progres social”.

Aceeași caldă primire a avut Apelul pentru Fondul de solidaritate internațională și în consfătuirile care au avut loc în primele zile ale lunii februarie 1972 la toate oficiile protopopești din cuprinsul Arhieriscopiei de Alba-Iulia și Sibiu.

De asemenea, în Duminicile din 13 și 20 februarie 1972, Cucernicii preoți din Arhieriscopie au vorbit credincioșilor despre întrajutorarea care trebuie să existe între oameni și popoare, actualizînd această temă prin îndemnuri ca fiecare la locul său de muncă să facă donații benevole pentru Fondul de solidaritate internațională.

Constituirea Fondului de solidaritate internațională reprezintă, așadar, o acțiune cu adevărat umanitară, semn al bunelor simțăminte care animă poporul român, în frunte cu Conducătorii săi, acțiune în care fiii Bisericii Ortodoxe Române pășesc cu toată credința lor și dragostea lor de țară.

R.

ÎNTRAJUTORARE

Întrajutorarea sau sprijinul reciproc este o faptă profund umană și frumusețea ei este deosebită, la orice nivel s-ar realiza. Știm cu toții ce satisfacții înălțătoare trăim cînd, în cele bune, frații se ajută întreolaltă, cînd rudele se ajută reciproc, cînd locuitorii aceleiași localități se sprijină unii pe alții, cînd cetățenii aceleiași țări sînt solidari întreolaltă și, cu atît mai mult, cînd diverse popoare se ajută la vreme de nevoie. La astfel de simțăminte am fost părtași de pildă cu prilejul calamităților naturale din vara anului 1970.

În privința întrajutorării, noi, cei ce urmăm Mîntuitorului nostru Iisus Hristos, ne amintim și de activitatea Sf. Apostol Pavel, care, între altele, era mijlocitorul unor însemnate ajutoare ale comunităților bisericești grecești și macedonene către credincioșii din Palestina, care treceau prin lipsuri din pricina unei secete cumplite. Cu astfel de prilejuri scria Sf. Apostol Pavel fiilor săi duhovnicești, îndemnîndu-i la întrajutorare „ca să fie potrivăle” (II Cor. 8, 13), adică „celui cu mult” să nu-i prisosească, iar „celui cu puțin” să nu-i lipsească (II Cor. 8, 15). Într-o astfel de situație, marele Apostol a scris și minunatele cuvinte: „Fiecare să dea precum s-a hotărît întru inima sa, nu cu părere de rău sau de silă, căci pe dătătorul de bună voie îl iubește Dumnezeu” (II Cor. 9, 7).

Pentru astfel de motive, cît și ca cetățeni ai Patriei noastre socialiste, „Apelul Biroului Executiv al Consiliului Național al Frontului Unității Socialiste, către toți cetățenii țării”, privitor la crearea Fondului de solidaritate internațională, a avut un ecou cu totul pozitiv în inimile fiilor Bisericii Ortodoxe Române, Ierarhi, preoți și credincioși.

Pe drept cuvînt se spune în acest „Apel”, că constituirea Fondului de solidaritate internațională „corespunde întru totul sentimentelor de solidaritate internațională ale poporului român și constituie o nouă expresie a poziției sale militante în sprijinul popoarelor angajate în lupta pentru emanciparea națională și socială, împotriva politicii imperialiste de dominație și agresiune, pentru eliberare și independență națională, pentru pace, democrație și progres, pentru dreptul lor imprescriptibil de a-și hotărî în mod liber destinele, de

a se afirma suveran pe arena internațională, corespunzător voinței și aspirațiilor lor legitime”.

Modurile de îmbogățire a acestui Fond, care are contul special 45, sînt multiple, în acest sens pct. 7 din Apel fiind intitulat: „Donații din partea cultelor”.

Răspunzînd Apelului menționat, ca și în celelalte Eparhii ale Bisericii Ortodoxe Române, în Arhieriscopia Sibiului s-au inițiat o seamă de acțiuni pentru popularizarea lui.

Astfel, în 25 ianuarie 1972 în Aula Institutului Teologic Universitar din Sibiu a avut loc o întrunire, prezidată de I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, cu participarea salariaților de la Centrul arhieriscopesc și Institutul Teologic Universitar-Sibiu, precum și a studenților teologi.

În cuvîntul de deschidere, Înalt Prea Sfinția Sa a arătat între altele că adevăratul ucenic al Mîntuitorului nostru Iisus Hristos se cunoaște după fapte, nu după cuvinte. Fapta, acțiunea este aceea care ne vorbește despre simțămîntul de frățietate, de solidaritate față de toți oamenii, fără deosebire. De aceea, împletind patriotismul nostru cu dragostea evanghelică față de aproapele, sîntem chemați să fim alături de toți fiii Patriei noastre, sprijinind prin darul nostru benevol popoarele care, fără voia lor, sînt în situații mai grele.

În continuare, P. C. prof. Dr. Grigorie Marcu a susținut un documentat referat, în care a reliefat o seamă de temeuri din Sf. Scriptură și Sf. Părinți, precum și de ordin cetățenesc, patriotic, care ne dau imbold în a răspunde cu toată căldura „Apelului Biroului Executiv al Consiliului Național al Frontului Unității Socialiste”.

C. diacon cons. Gh. Papuc a dat apoi citire „Apelului” în cauză, după care P. C. vicar arhieriscopesc Tr. Belașcu, P. C. rector Is. Todoran, P. C. prof. C. Sîrbu, C. diacon C. Voicu și dl student teolog N. Beleanu au luat cuvîntul, venind cu angajamente concrete în privința sumelor care se vor vărsa în contul special 45, ca de pildă: 10% din fondul de premii al angajaților de la Centrul arhieriscopesc și Institutul Teologic, cumpărarea de timbre etc.

Semnata de I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, s-a trimis o telegramă D-lui profesor Dumitru Dogaru, Președintele Departamentului

„Visarion Roman - pedagog social“

La sfârșitul anului 1971, Editura didactică și pedagogică a scos, de sub teșcurile Întreprinderii poligrafice sibieni, o nouă și folositoare carte. Ea poartă titlul: „Visarion Roman — pedagog social“ și este străduința autorilor Ioan N. Ciolan și Victor V. Grecu. Putem spune că lucrarea este un studiu complet asupra vieții și activității proeminentului pedagog, om politic și economist în Transilvania de la mijlocul veacului trecut.

Visarion Roman s-a născut, la 5 iulie anul 1833 în satul Dârlos de pe Tîrnave — acolo unde a văzut lumina zilei și cărturarul Ilarie Chendi — din familia modestă a dascălului Andrei Roman, care abia își ducea existența între strana bisericii și odăița de școală, unde învăța copiii satului să scrie și să citească... După ce a urmat cursul primar la Mediaș, gimnaziul la Dumbrăveni și Sibiu, terminându-le cu calificativul „foarte bine“, în anul școlar 1852-53 s-a înscris la Institutul pedagogic și teologic din Sibiu pe care l-a absolvit în vara anului 1854 cu calificativul „întîia eminență“, situație care i-a adus numirea ca profesor suplinitor de pedagogie la acest institut, pentru un an, cînd de fapt și-a început și activitatea publicistică la „Telegraful Român“ (1854-57). Între numeroasele articole publicate în „Telegraful Român“ este de reținut: „O provocare prietenească către toți învățătorii școlilor noastre populare“ în care le dă îndrumări folositoare de a se întruni în conferințe cu caracter profesional. Apoi a întocmit un valoros curs metodic de pedagogie, in-

titulat „Metodul“, iar după un an a trecut dascăl la Școala principală din Rășinari.

Dar dragostea lui nețărmurită pentru răspîndirea culturii a fost oglindită în revista „Amicul școlii“ și „Progresul“ pe care le-a redactat personal împreună cu calendarul-almanah „Amicul poporului“. A militat pentru înființarea la Rășinari a unei „Societăți de păstrare și împrumut“ (1867) și apoi la Sibiu a Institutului de credit și economii „Albina“. Nu trebuie uitat că Visarion Roman a participat activ la lucrările pregătitoare pentru înființarea Astei.

Pe plan politic, a organizat împreună cu vajnicul luptător Ilie Măcelaru și cu alți fruntași, la Miercurea Sibiului, în ziua de 7 martie 1869, prima conferință națională împotriva dualismului austro-ungar asupritor, propunînd sabotarea prin „pasivitate“ a alegerilor de deputați pentru dieta din Pesta.

Cu doi ani înainte de a muri, a înființat la Sibiu prima școală românească de fete, la inaugurarea edificiului căreia n-a mai apucat să participe, deoarece la 11 mai 1885 a încetat din viață.

Întreaga presă românească a vremii a încrestat cu aprecieri elogioase moartea neașteptată a acestui distins fruntaș al românilor din Transilvania.

Autorii volumului subliniază că Visarion Roman „s-a născut sărac, a trăit sărac și a murit sărac“, la vîrsta de numai 52 ani, cînd mai putea munci încă pentru binele și progresul obștei românești din Transilvania.

N. D. Găvozdea

Moș Ion Roată

La 20 februarie 1972, s-au împlinit 90 de ani de la moartea țaranului Ion Roată din ținutul Putna-Vrancea, rămas cunoscut în istorie cu adausul de „Moș“ Ion Roată. Este țaranul moldovean, care, ca deputat pontăș în Adunarea ad-hoc a Moldovei, s-a dovedit un luminat luptător pentru unirea țărilor române.

Moș Ion Roată s-a născut în 1806 și cei 76 de ani ai vieții sale au fost o podoabă care a strălucit pe fruntea lui și care l-au impus atenției generației în care a trăit, iar după închiderea ochilor lui, în 1882, generațiile următoare au retrăit intervențiile lui pentru unirea, care trebuia să fie desăvîrșită și care s-a desăvîrșit abia la 1 decembrie 1918.

Cu pana nemuritoare a povestirii, Ion Creangă l-a portretizat pe Moș Ion Roată și ne-a lăsat cîteva întâmplări deosebit de grăitoare și semnificative, dintre care două sînt mai binecunoscute și merită să fie reamintite.

1. Cînd se începuse a se face pregătirea lămuritoare pentru unire, la Iași, boierii moldoveni au chemat și pe cîteva țărani fruntași, cîte unul din fiecare județ. Unul dintre boieri a vrut să lămurească pe țărani ce înseamnă „unirea“ și a început a vorbi că „a sosit timpul ca toți de la vlădică pînă la opincă trebuie să luăm parte la nevoile țării. Muncă și cîștig, datorii și drepturi pentru toți!“

Deși pricepea foarte bine, dar știind viclesugul boierilor, Moș Ion Roată s-a făcut că nu pricepe și a provocat pe boier să arate practic, iar boierul socotindu-se iscusit a arătat un bolovan în grădină și a trimis pe cîte unul să-l ridice și să-l aducă acolo. Bolovanul nu putea fi ridicat de unul singur și atunci boierul a spus să se ducă cu toții, și ducîndu-se au adus bolovanul iar boierul a zis:

„Unde-i unul, mi-i putere

La nevoi și la durere;

Unde-s mulți, puterea crește

Și dușmanul nu sporește...“.

și a mai adăugat, zicînd: „Unirea face puterea, oameni buni. Ei, acum cred că ați înțeles și răș-înțeles“. Moș Ion Roată însă s-a făcut că nu pricepe și a zis: „Să nu vă fie cu supărare; dar de la vorbă pînă la faptă este mare deosebire. Domnia-Voastră numai ne-ați poruncit să aducem bolo-

vanul, dar n-ați pus umărul împreună cu noi la adus, cum spuneți adineaora, că de acum toți au să ieie parte la sarcini, de la vlădică pînă la opincă. Bine ar fi dacă ar fi așa, cocoane; căci la război înapoi și la pomană năvală, parcă nu ne vine la socoteală“.

2. Între țararii fruntași care au luat parte împreună cu boierii, cu episcopii și cu mitropolitul Sofronie Miculescu la Divanul ad-hoc din Moldova, în 1857 a fost și Moș Ion Roată, om cinstit și cuviincios dar fără încredere în boieri. La una din ședințele Divanului la care „se făcea vorbă multă“ pentru „cea mai dreaptă faptă a neamului românesc: UNIREA“; „sfîntă unire“, Moș Ion Roată a înfruntat pe un boier care folosea cuvinte neînțelese, zicînd: „Aveți bunătatea de vorbiți mai moldovenește; căci eu unul drept să spun că nu pricep nimica, păcatele mele“. Cu această ocazie Alecu Forăscu i-a zis: „sînt fericit că stai alături cu mine. Decît un bonjurist cu o mîină de învățătură, mai bine un țaran cu un car de minte“. Și tot atunci colonelul Alexandru Ioan Cuza a dat mîina prietenește cu Moș Ion Roată.

Boierii însă l-au urmărit pe Moș Ion Roată și i-au făcut tot felul de neplăceri: „În cîteva ani m-a calicuit cu desăvîrșire, și mi-a ridicat și cîntea, care pentru mine a fost cel mai scump lucru“ s-a plîns lui Cuza Vodă cînd acesta trecea spre București și a poposit la Adjud. Cuza Vodă l-a ascultat, i-a restituit, pentru paguba făcută de boier, două fișicuri de napoleoni, însă Moș Ion Roată a mai zis: „Dar cu rușinea ce mi-a făcut, cum rămîne, Măria Ta?“ — „Cu rușinea iacă așa rămîne, Moș Ioane, zise Cuza Vodă, sărutîndu-l și pe un obraz și pe altul, în fața mulțimei adunate acolo. Du-te și spune sătenilor dumitale, Moș Ioane, că pe unde te-a scuipat boierul, te-a sărutat Domnitorul Țării și ți-a șters rușinea“.

Moș Ion Roată a avut o contribuție deosebită în mijlocul țaranilor, lămurindu-i spre a nu se lăsa înșelați de viclesugul boierilor. În acțiunea pentru unire, Moș Ion Roată a fost un reprezentant dîrz al țaranilor și numele lui rămîne înscris în istoria unirii și a scumpei noastre Patrii și se va bucura peste veacuri de prețuirea și recunoștința tuturor românilor.

Prof. diacon I. Gh. Ivan

Informații

♦ În 31 ianuarie 1972, la Helsinki, capitala Finlandei, a luat sfârșit sesiunea Prezidiului Consiliului Mondial al Păcii, la care a participat și o delegație din țara noastră.

În una din rezoluțiile adoptate la această sesiune, prezidiul se pronunță pentru convocarea în anul 1972 a conferinței general-europene în problema securității și cooperării, în care scop încheierea tratatelor între U.R.S.S. și R. F. a Germaniei, între R. P. Polonă și R. F. a Germaniei, ca și acordul celor patru puteri în problema Berlinului occidental ș. a. creează condiții favorabile.

Într-un alt document intitulat: „Chemare la acțiune comună“, se arată că anul 1972 trebuie să devină anul dobîndirii independenței și păcii de către popoarele sud-vietnamez, laoțian și cambodgian, al reglementării pașnice a crizei din Orientul Apropiat potrivit rezoluției din 22 noiembrie 1967 a Consiliului de Securitate, anul convocării Conferinței general-europene în probleme ale securității și cooperării.

♦ Marți, 15 februarie 1972, la reședința mitropolitană din Sibiu a avut loc o ședință comună a Ierarhilor aparținînd sinoadelor mitropolitane din Mitropoliile Ardealului și Banatului. Ședința s-a desfășurat sub președinția Î. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, prezenți fiind: Î. P. S. Mitropolit Nicolae al Banatului, P. S. Episcop Teoctist al Aradului, P. S. Episcop Teofil al Clujului, P. S. Episcop Vasile al Oradiei și P. S. Episcop-vicar Visarion.

Pe ordinea de zi au figurat o seamă de probleme de interes comun pentru Eparhiile din Mitropoliile menționate. În cadrul dezbaterilor au luat cuvîntul toți participanții la ședință, Înalt Prea Sfințitii și Prea Sfințitii Ierarhi, membrii sinoadelor mitropolitane din Mitropoliile Ardealului și Banatului făcînd un bogat schimb de experiență pentru o și mai rodnică activitate în viitor.

În după-masa aceleiași zile, Î. P. S. Mitropolit Nicolae al Banatului și P. S. Episcop Vasile al Oradiei au vizitat Institutul Teologic Universitar din Sibiu, întîlnindu-se cu studenții teologi aparținînd Eparhiilor respective.

Cu acest prilej, la rugăciunea de seară din Capela mitropolitană, la care, pe lîngă studenții teologi, au fost de față și P. C. rector, profesori și duhovnicii Institutului, Î. P. S. Mitropolit al Banatului a rostit un cuvînt de învățătură și îndemn pentru studenții teologi.

Plecînd de la cap. 13 din Epistola I către Corinteni, care s-a citit ca text biblic în cadrul rugăciunii de seară, Î. P. S. Sa a insistat asupra transformării dragostei de Dumnezeu și de aproapele dintr-o deprindere de vorbire în faptă concretă și constantă de zidire creștină.

Din învățăturile Sfinților Părinți

♦ De vom iubi pe Dumnezeu cu adevărat, vom lepăda patimile prin însăși această iubire.

♦ Prieten adevărat este acela care îndură necazurile, nevoile și nenorocirile aproapelui, ca pe ale sale, atunci cînd acesta este încercat, fără sgomot și fără tulburare.

♦ Cel ce iubește pe Hristos, desigur că-l și imită, după putere.

♦ Deoarece „cunoștința îngîmfă, iar dragostea zidește“ (I Cor. 8, 1), împreună dragostea cu cunoștința și vei fi fără trufie și ziditor duhovnicesc, zidindu-te atît pe tine, cît și pe toți cei care se apropie de tine.

(Sf. Maxim Mărturisitorul)

